

Titel: Sjette Afsnit.

Citation: "Sjette Afsnit.", i *Proceskommissionen af 1892. Offentliggjort 1899*. Onlineudgave fra Lovforarbejder: <https://tekster.kb.dk/catalog/jura-texts-r04-shoot-chptrd1e33109/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: *Proceskommissionen af 1892. Offentliggjort 1899*

Ophavsret: Love, administrative forskrifter, retsafgørelser og lignende offentlige aktstykker er ikke genstand for ophavsret. Du kan frit kopiere, distribuere eller fremføre materialet uden at bede om tilladelse.
Hvis materialet indeholder selvstændige bidrag, skal du være opmærksom på, at disse bidrag kan være beskyttet af ophavsret. Selvstændige bidrag må gengives i forbindelse med aktstykket. Hvis det selvstændige bidrag bruges adskilt fra aktstykket, gælder de øvrige ophavsretlige regler.

endelig § 301, 3dje Stykke, hviler paa en Forudtæring, der ikke gælder for Underretterne, hvis Domme nemlig staa under fuldstændig Appel til Landsretten, forjaaviddet de overhovedet ere appellable.

§ 305.

Begyndelsesordene sigte til § 5, litr. b. og o., jfr. den i foregaaende Paragraf omtalte Paategning paa Anklagefristet, ved hvilken Tiltalte gøres opmærksom paa sin Ret til at forlange Landsretsbehandling. I Tilfælde, hvor Tiltalte kan ventes at ville benytte sig af denne sin Ret, vilde det selvfølgelig være upraktisk at beramme Sagen til Foretagelse ved Underretten, inden Anklagefristet endnu er forlyndt.

§ 306.

Naar en hertil svarende Regel ikke paa sit Sted er udtrykkelig udtalt med Hensyn til Landsrettsjager, er dette nærmest Ret, fordi man er gaaet ud fra, at Forjvarer, forjaaviddet Tiltalte ikke selv har antaget en saadan, faktisk vil blive befuldmægtiget i alle Landsrettsjager, i hvilke der overhovedet vil være noget for en Forjvarer at gøre.

Kapitel XXVI.

Tiltale og Domsforhandling for Underret i Sager, som paatales af Politimesteren.

§ 309.

Angaaende den almindelige Karakter af de heri indeholdte Regler, henvises til de ovenfor S. 177 gjorte Bemærkninger.

Med Hensyn til Entelighederne skal kun bemærkes, at den i Slutningen af lite Stykke omtalte Protokol nærmest er tænkt indrettet som en fortløbende Række Blanketter til Anklagefrister med senere Tilførsler.

§§ 310—12.

De særlige Ribler, hvorved disse Paragraffer tilstræbe den Simplifikation af Behandlingen, der normalt er nødvendig og forsvaerlig ved de her omhandlede Smaasager, bestaa navnlig i, at Fortyndelse af selve Anklagefristet er erklæret for unødvendig, at Meddelelse af Bevisfortegnelse ikke finder Sted, at Tilsigelse af Tiltalte kan ske med Aftens Varjel, at Politimesteren ikke behøver at møde eller lade møde under Sagen, medens Tiltalte kan lode møde ved fuldmægtig, hvorhos hans Udeblivelse eller Nægtelse af at give Forklaring af Dommeren efter Om-

stændighederne kan behandles som Begaaelse. Forjaaviddet Sigtede er til Stede i Retten og Politimesteren eller Nogen paa hans Begne giver Møde i denne, kan Tiltalte med Dommerens Tilladelse ifølge § 308, 2det Stykke, endog rejses mundtligt til Retssagen, og Sagen derefter straks foretages til Domsforhandling. Under denne Forudtæring vil saaledes en Politisag kunne føres til Ende i samme Retssag, i hvilket den rejstes. Paa den anden Side er der Intet til Hindring for, at saadanne Politisager, der undtagelsesvis moatte være af særlig Betydning, undersøges den mest indgaaende Behandling. Politimesteren kan, inden Tiltalte rejstes, have foretaget vidtløftige Efterforskningshandling, eller, hvis Tiltalte er fængslet (jfr. § 201), endog have foranlediget retslig Forundersøgelse, der kan berhos indrømmes al fornøden Tid til Domsforhandlingens Forberedelse og Foretagelse, ligesom der endelig ogsaa kan bestilles Tiltalte Forjvarer (jfr. § 39, 2det Stykke).

§§ 313—15

have deres Forbilleder i den gældende Ret.

§ 316.

Politikasserne (Fattigkassen) ville efter den Anvendelse, der hidtil faktisk er gjort af disse Kassers Ribler, ikke kunne undværes, og det er derfor nødvendigt at sikre dem en vis passende Indtægt.

Sjette Affnit.

Rettsmidler mod træfne Afgørelser.

Man vil indenfor nærværende Affnit genfinde de samme tre Former af Rettsmidler som i det tidligere Forslag:

1. Anke, der har en forstellig Karakter, efterjrom der er Tale om Paanke af Landsretsdomme eller Underretsdomme. Ved Paanke af Landsretsdomme er der nemlig albrig Tale om en fornyet Prøvelse af Beviset angaaende Skyldspørgsmaalet, hvorimod Paanke af Underretsdomme vel kan være begrænset paa samme Maade, men ogsaa kan bestaa i, at Sagen undergives en helt ny Behandling for Landsret (dog i saa Fald altid uden Rævninger). Sondringen svarer saaledes i sin Almindelighed til den ny Stykke Proceslovs Sondring imellem „Revision“ o: Paanke af Landsrettsjager med Hensyn til Retsspørgsmaal, og „Berufung“ o: Paanke af Underrets- [Schöffengericht] Sager

enten alene med Hensyn til Retspørgsmaal eller i Form af helt ny Behandling. Vigeledes svarer den til den norste Straffeprocess-lovs — som forment afvigende — Sondring mellem „Anke“ o: enhver navnlig Retspørgsmaal vedrørende Appel til Højesteret, være sig fra Lagmændsret, Meddomsret eller Forsbørsret, (saadan Appel gaar altid direkte til Højesteret) og „formet Behandling ved højere Ret“ (nemlig af Underretssager for Lagmændsret).

2. Ræ r e — det tidligere Forslags „Besvøring“ — der er en i lette og simple Former iflædt Prøvelse ved højere Ret af en underordnet Rets Kendelser og andre Beslutninger.

3. Genoptagelse, der bestaar i en Sags fornyede Behandling for Landsret som Følge af senere fremkomne Oplysninger, Stydsprogsmaalet vedrørende, et Retsmiddel, der motiveres ved, at denne Side af Sagen ikke kan bringes frem gennem Anke til Højesteret (jfr. ovenfor).

Kapitel XXVII.

Paaanke af Domme, afsagte af Landsretten i første Instans.

Foruden at gøre adskillige, til Dels temmelig indgribende redaktionelle Ændringer i det tidligere Forslags tilsvarende Kapitel indeholder nærværende Kapitel endvidere en Række ikke uvæsentlige reelle Forandringer, af hvilke følgende ere de vigtigste.

Den i den gældende Ret eksisterende Adgang for det Offentlige til at anke saavel til Fjerdel for Tiltalte som til Stade for denne er foreslaaet bibeholdt, idet man ikke har fundet tilstrækkelig Grund til, som i det tidligere Forslag Ret, at opgive dette Middel til at faa en urigtig Afgørelse rettet.

I Righed med R. L. § 379, 2det og 3dje Stykke er optaget en Regel om en vis Adgang for Tiltaltes nærmeste Familie saavel som for Overanklageren til efter Tiltaltes Død at paaanke en seldende Dom. — Endvidere er det paalagt Tiltaltes Forsvarer ved Landsretten paa Forlangende ikke blot at være Tiltalte behjælpelig med de første Ankestrebt, hvis han vil anke, men ogsaa at bistaa ham med Raad om, hvorvidt han bør anke. — Man har opgivet den i det tidligere Forslags §§ 374 og 375 indeholdte vidtløftige (og, som § 374, Nr. 10 viser, dog ikke ubønmende) Opregning af Ankegrunde, af hvilke i det mindste en stor Del maatte opfattes som ubetinget medførende den sted-

fundne Behandlings Ligtidighed helt eller delvis, hvis de ellers fandtes at være til Stede uden Hensyn til, hvad Indflydelse de kunde antages at have haft paa Sagens Afgørelse. I Stedet for den nævnte Opregning er givet den i § 320 Nr. 1, jfr. § 321, indeholdte generelle Regel, at enhver Tilsidejættelse eller fejlagtig Anvendelse af Rettergangsregler kan paaberaabes som Ankegrund (dog at Indsigelse, forsaavidt vedkommende Regel ikke skal iagttages ex officio, maa være fremjat betimelig for den underordnede Ret), men at saadan formel Fejl kun skal bewirke Ophævelse, naar det antages, at den in concreto kan have medført et andet Udfald af Sagen, end denne vilde have faaet, om Fejlen ikke var begaaet. Som det ses, kan Anke støttes ikke blot paa den ligefremme Tilsidejættelse af de Formforskrifter, der skulle sikre, at Sagen bliver behørig oplyst og fremført til Raakendelse paa rette Sted og rette Maade, men ogsaa den fejlagtige Anvendelse af saadanne Forskrifter. Man vil som Følge heraf som Ankegrund kunne paaberaabe sig f. Eks. at Retten Juristlig har forskaftet en i Henhold til § 14 fremjat Inhabiliteetspaatand, har ladet Dørene lukke uden tilstrækkelig Grund, har vægret sig ved at lade visse af Tiltalte paaberaabte Vidner indfalde, saa at Sagen af den Grund er utilstrækkeligt oplyst, har fremmet en Domsforhandling i Tiltaltes Fraværelse, hvor saadant var usforvarligt, etc. For imidlertid at hindre, at Højesteret skal belemres med ojenlynlige urimelige Anker, er der i § 328 givet den Adgang til gennem et særligt Udvalgt strafs at afvise enhver Anke, der alene støttes paa en Ankegrund, som naturligen ikke kan føre til Dommens Ophævelse. — Den i det tidligere Forslags § 376, 2det Stykke, 2det Punktum, givne Regel om Udelukkelse af Anke i saadanne Tilfælde, hvor Ræ r e kunde anvendes som Retsmiddel, men ikke er anvendt eller taget til Følge, er ikke medtaget. Dels kan det nemlig efter Omstændighederne være naturligt at opvente Sagens videre Gang og endelige Udfald, inden man gør Retsmidler gældende i Anledning af en eller anden interlokutorisk Afgørelse, som man anser for urigtig, dels kan en Forskrit som den nævnte friste ind paa oversflødige Ræ r e maalt. At man maa være udelukket fra at anke i Anledning af et Punkt, med Hensyn til hvilket Ræ r e maalt forgesves er forsøgt, er en ligefrem Følge af almindelige res judicata-Principper.

I Stedet for det tidligere Forslags 3 Dages Appelfrist, der er funden altfor kort, er i §§ 322, 323 og 324 sat en 14 Dages